

Vuurvogel

Vuurvogel

Ben Buitendijk

een Fantasy Books uitgave

Vuurvgel © 2020 Ben Buitendijk
Omslag en vormgeving Ben Buitendijk
Afbeelding omslag: Onbekend
Uitgegeven via Mijnbestseller.nl
ISBN: 9789403702032
ISBN e-book: 9781393322818
NUR 285, 333, 334
Alle rechten voorbehouden.

*Maar de vuurmeesters rezen op als vogels van vuur.
Op de veste vielen zij neer en verteerde die met hun
vlammen.*

Uit: De Ondergang van Karoem

1.

‘Arnes!’

De jongeman aan de schrijftafel voelt het witte kristal dat aan een dun kettinkje op zijn borst hangt, vibreren. Geheel volgens de regels legt hij zijn wijsvinger en middelvinger op het kristal en spreekt de formule uit die hem moet afstemmen op de steen.

‘Ja, meester?’ vraagt hij hardop.

Hij schudt zijn hoofd. De woorden komen niet verder dan de wanden van zijn kamer.

‘Kom onmiddellijk naar de Kristalzaal, Arnes!’ klinkt opnieuw de krakende stem van meester Felautes.

‘Ik kom eraan, meester.’

Arnes vloeit de woorden af die hij het laatste geschreven heeft en sluit de boeken. Snel beklimt hij de wenteltrap die de zeven lagen van de Toren van het Woord verbindt. De Kristalzaal ligt twee verdiepingen hoger.

Wat staat hem nu weer te wachten?

Ongetwijfeld een berisping dat zijn woorden niet overgekomen zijn. Sinds zijn buitengewoon gebrekkige vaardigheid met het witte kristal duidelijk is geworden, heeft meester Felautes hem over het algemeen verwaarloosd. Vooral nu hij een nieuwe leerling heeft, Oerva. Zij is juist heel vaardig met het witte kristal. Maar voor een berisping wordt hij niet naar de Kristalzaal geroepen. Heeft hij iets misdaan in de zaal? Vrijwel onmogelijk. Hij is er al zeker een week niet meer geweest, terwijl meester Felautes er dagelijks komt.

‘Ah, daar ben je, jongen!’

Waarom nog steeds ‘jongen’? Hij is al zeventien!

‘Je antwoorden waren nauwelijks hoorbaar.’

Felautes, krom en grijs, staat met zijn rechterhand tegen het grote witte kristal dat aan de zuidkant hangt en dat zindert van de energie. Het licht ervan vult de verder donkere ruimte.

‘Het spijt me, meester. Ik ...’

‘Laat maar.’ De oude meester wuift zijn excuses weg. ‘Kom hier naast me staan. Ik wil je aan iemand voorstellen.’

In het kristal is een indrukwekkende man zichtbaar, achter hem vaag de meubels van een werkkamer. Zijn rechterhand is rond een wit kristal gekruld. Hij draagt een groene kaftan, een ander type dan in Montoni gebruikelijk is, en een rode tulband. Zijn lange baard is zwart met wat witte strepen. Scherpe ogen bekijken Arnes vanonder donkere wenkbrauwen. Arnes’ eerste indruk is er een van ongebreidelde levenskracht. De mondhoeken krullen lichtjes omhoog, alsof de eigenaar ze nauwelijks in bedwang kan houden. De man maakt een buiging.

‘Mijn naam is Er-Vana Ovala.’ Zijn stem klinkt klaar en helder in de zaal, alsof hij hier aanwezig is. In de toon, de manier van spreken klinkt vitaliteit door, een scherp contrast staat met meester Felautes. Arnes buigt terug. ‘Ik ben Arnes te H’Obarna, leerling van meester Felautes.’

‘Er-Vana is Meester van Rood en Groen in Kor-Hej,’ verklaart Felautes. Er-Vana buigt opnieuw. ‘Hij is bereid jouw leercontract over te nemen.’

‘Mijn leercontract?’

‘Ja,’ zegt meester Felautes fel. ‘Ik heb geen tijd en geen energie om leerlingen die niet met Wit om kunnen gaan te onderwijzen, niet met de verantwoordelijkheid

voor de Toren erbij. Ik heb een assistent nodig, iemand die mijn taak over kan nemen als het mij teveel wordt.'

Arnes slaat zijn ogen neer. Hij voelt de blos naar zijn kaken stijgen.

'Het is geen ramp, Arnes, als je niet met Wit kunt omgaan,' zegt Er-Vana. 'We hebben allemaal onze eigen vaardigheden. Het belangrijkste is dat je ontdekt wat jouw vaardigheden zijn en die ontwikkelt. Ik kan je daarbij helpen. Mag ik je daarbij helpen?'

'Ik ... Ja, graag,' Verward, onzeker kijkt hij naar meester Felauntes.

'Dan is dat afgesproken,' zegt deze. 'De details regelen we later. Tot ziens, Er-Vana.'

'Tot ziens, Felauntes.' Er-Vana lacht breed. 'En tot spoedig, Arnes.'

Meester Felauntes neemt zijn hand van het kristal en het beeld van Er-Vana vervaagt.

'We spreken hier later nog over, Arnes.' Meester Felauntes laat zich met een zucht in de dichtstbijzijnde stoel zakken en sluit zijn ogen. 'Ga nu maar terug naar je kopieerwerk.'

Arnes stamelt een groet en daalt weer af naar de Zaal van de Verslagen.

Kor-Hej. Dat is een eind weg. Hij haalt zich de kaart voor de geest. Kor-Hej, de luisterrijke stad van vele legenden, zo'n tweeduizend kilometer naar het zuiden, aan de andere kant van het Skoepaangebergte, halverwege de Woestijn van Har. Een lange reis. Of zou hij met een schip langs de kust varen? Dat zou geweldig zijn. Hij woont al zijn leven lang in een havenstad en is nog nooit op zee geweest.

Onder aan de trap blijft hij staan. Dat betekent wel dat hij zijn familie voorlopig niet meer kan zien. Niet dat hij hen zo heel vaak opzoekt. Maar de gedachte dat zijn ouders in de buurt zijn, gaf hem wel altijd een gevoel van ...

veiligheid.

Hij loopt naar zijn werktafel. Maar het is zijn vader die er altijd op aan dringt dat hij elke kans moet aangrijpen om iets van de wereld te zien, om verder te komen. En dit is natuurlijk wel een enorme kans. Zijn vader zal ongetwijfeld enthousiast zijn. Nu heeft hij de kans om werkelijk wat te leren. Tenminste dat hoopt hij. Of zal hij zich met Rood en Groen al even onbekwaam tonen als met Wit?

Maar zijn moeder? En zijn zussen? Vooral Ivoena zal ontroostbaar zijn. Hij haalt diep adem. Hij moet het hen zo snel mogelijk vertellen.

Met een hart vol twijfels zet hij zich weer aan zijn werktafel en opent de boeken waar hij aan bezig was.

2.

Gelukkig heeft meester Felauntes er geen probleem mee dat hij diezelfde avond nog naar zijn ouders gaat. Hij haast zich in de avondschemering door de smalle straten van Montoni naar de Buitenwijk. Zodra hij de poort door is, verandert het straatbeeld. Hier zijn de straten niet verhard. De huizen zijn klein en staan dicht op elkaar. Maar hoewel de meeste mensen hier het niet breed hebben, zijn de huizen netjes en de straten en stegen redelijk schoon.

Zijn ouders wonen aan het Bronpleintje vlak achter de duinen. Zijn vader is de Bronmeester en geniet als zodanig enig aanzien in de Buitenwijk. Hij is verantwoordelijk voor het dak en de windas van de put. Daarvoor krijgt hij een klein bedrag per maand van het stadsbestuur en dat maakt hem een van de rijkere mensen van de wijk. Niet dat het veel scheelt.

‘Goed volk,’ roept Arnes wanneer hij de voordeur open doet.

Blijde gezichten begroeten hem. Ivoena en Tressa zitten aan de eettafel met een houten bord met eten voor zich. Moeder staat bij het fornuis een bord voor zichzelf op te scheppen.

‘Arnes!’ roept ze uit. ‘Fijn dat je er bent. Schuif je aan?’

‘Natuurlijk,’ zegt Arnes ook al heeft hij in de Toren al wat gegeten. Hij zou zijn moeder beledigen als hij het niet deed.

‘Is vader er niet?’ Hij pakt een van de kleine krukjes en gaat naast Ivoena zitten. Die legt meteen haar hoofd even